

Březen je měsíc, ve kterém se toho už od dob, co existuje lidské pokolení, odehrálo nepočítaně. Vzpomínku na ty významnější události pak většinou nazveme výročí a v určený den ho každoročně a nebo alespoň každoobčasně slavíme. Že by letos oslavil kulaté narozeniny náš první československý prezident už si dávno předtím štěbetali i vrabci na plotě. A já, protože u nás na Praze 9 ploty nejsou, jsem se to dočetl pár dní předtím v Mladé frontě DNES. Nezapomněl jsem si tedy v onen slavný den večer pustit televizi, abych si poslechl slavnostní přenos z natřískaného Vladislavského sálu, staršího to bratříčka Petynky a Malostranské besedy. Kromě slavnostních projevů Méry Allbraightové a ostatních státníků jsem si vyposlechl několik pěkných staročeských písní. A jak jsem tak poslouchal, napadlo mě téma dnešního fejetonu.

Ty písně totiž měly mezi sebou jednu velkou spojitost - všechno to byly oblíbený songy Tomáše Garigua Masaryka. Slovnatá operní pěvkyně za doprovodu klavíru přednesla sprosté národní písně jako například Na koníčka si vyskočím nebo Ach synku, synku. Pánové ve svátečních oblecích a dámy v róbách až na zem poslouchali ty písně s laskavým úsměvem a v přestávkách mezi jednotlivými hudebními čísly bylo lze možné zaslechnouti decentní pokašlávání někoho ze zadní části obecenstva. Jedním slovem harmonie. Představil jsem si v tu chvíli, jak to zde bude vypadat za několik desítek let, až zde bude národ oslavovat výročí narození našeho první českého prezidenta. Václava Havla. Ta představa mě celkem pobavila. Viděl jsem různobarevný zelený, červený a fialový dým a v něm stylově zpocené hudebníky reprodukující právě něco od Pražského výběru. Jen co píseň dozní - decentní (ba ani tuberácké) zakašlání již nebude slyšet - spustí vzápětí jiný, podivně oděný band cosi ze slavné éry Plastiků. Řečníci večera, snad aby se přizpůsobili nastolenému tempu, svůj proslov odrappují a zcela neznámí herci pak v rychlosti odehrají jednu z Havlových známých jednoaktovek.

Ta představa mě neurazila. A ani vás by neměla. Každý přece má svojí kulturní identitu nastavenou trošičku jinak. No zkusili jste si třeba sami sebe představit jako prezidenty? A zamysleli jste se vůbec někdy nad tím, který písničky máte v životě nejraději? Já jsem to zkusil. Ale přiznám se, že jich byla pěkná fůra. A tak kdybych já byl prezidentem, ve Vladislavském sále by zazněl třeba Jožin z bažin od Ivana Mládka, Drátěný ohrady od Mikiho Ryvolý, ale taky třeba That's All Right Mama od Elvise Presleyho nebo New York, New York od Franka Sinatry. A pak taky Vlak co nikde nestaví od Olympicu, Funberie od Merlitonu, Back in Black od AC/DC, Psáno na březové kůře od Kamelotu, Chattanooga Choo Choo od Glena Millera, Nultej poledník od Hop tropu, Everyday I Have The Blues od B.B. Kinga, Za čínskou zdí od Poupat nebo Kolem a kolem od Vlasty Redla. No, řeknu vám, chudáci snobové tam na těch židlích.

Ačkoliv, mohli by být rádi, že mají takový pestrý poslech. Mohli by dopadnout ještě hůř. Kupříkladu můj přítel Jiří je zapřísáhlý tramp a kromě tramské muziky (a Jarabáků)

neposlouchá prakticky nic. Stal-li by se on prezidentem, dovedu si představit, že do Vladislavského sálu by v den jeho výročí pouštěli státní delegace výhradně jen v khaki mundúrech a s řádně sbalenou usárnou. V rohu maskáčovými sítěmi slavnostně vyzdobeného pódia by majestátně plál velký oheň a v hradních ledničkách by zatím čekaly metráky buřtů a lahváče dobře vychlazeného Gambrinusu. "Povstaňte, kamarádi, budeme zpívat a hrát," vyzval by pak všechny človíček ve vytahaném svetru a menší symfonické těleso by na gibsonky vystříhlo Vlajku v dé moll. Následovala by Bedna vod whisky, Rosa na kolejích, Amazónka, Tunel jménem čas a vůbec všechny ty skvělé flágy, co se hrávaly po Brdech tenkrát v devadesátech a některý ještě donedávna. Několik řečníků by pak barvitě pro pobavení všem vyličilo prezidentovy nejslavnější průsery a sálem by kolovaly jeho nejlepší fotky osad a kamarádů. Nakonec by mu všichni zapsali do památečního cancáku, který by byl uložený na katafalku barvy khaki.

A tak vy, kteří cítíte, že to ještě v životě někam dotáhnete, dejte si dobrý pozor. Až budete po klubech a festivalech tvořit seznamy svých oblíbených písní, nezapomeňte na pár dobrých pravidel úspěšné dramaturgie. Například aby výběr byl pestrý, záživný a hlavně - aby měl gradaci. Aby se totiž nestalo, že by v onen slavnostní den ve Vladislavském sále při produkci někdo usnul. Jako se to - bohužel - letos opět stalo jednomu z našich významných politiků. Howg.